

ΚΡΑΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ Με δύναμη και τόλμη από τη Θεσσαλονίκη

Πηγή: ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Σελ.: 1,76-79 Ημερομηνία έκδοσης: 06-04-2019
Επιφάνεια: 3285.52 cm² Αρθρογράφος: Κυκλοφορία: 6725
Θέματα: ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΔΡΩΜΕΝΑ ΕΛΛΑΔΑΣ, ΚΘΒΕ

ΚΡΑΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

Με δύναμη και τόλμη από

Της Κυριακής Μπειόγλου

Ο καλλιτεχνικός διευθυντής του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος, Γιάννης Αναστασάκης, μπαίνει μέσα με ορμή και ζωντάνια. Κρατά στα χέρια του κάποια χαρτιά, συνεννοείται με τους συνεργάτες του κι έπειτα, μ' ένα πλατύ χαμόγελο, με καλωσορίζει στο γραφείο του.

Πριν τον συναντήσω αρκετοί ήταν αυτοί που μου είχαν πει πως «ο Αναστασάκης δουλεύει νυχθημερόν παρέρ με διοικητικούς, με τεχνικούς, με ηθοποιούς, με όλο το προσωπικό του θεάτρου». Με λίγα λόγια, έχει γίνει η ψυχή του ΚΒΘΕ.

Τα τελευταία χρόνια έχει συντελεστεί σ' αυτό το ιστορικό θέατρο ένα όχι και τόσο μικρό θαύμα. Το ΚΒΘΕ κατάφερε να βάλει σε τάξη τις μεγάλες τρύπες στα οικονομικά του και να φέρει τον κόσμο του Βορρά στο θέατρο. Του λέω πως προχθές (ημέρα Πέμπτη) το θέατρο –ήμουν στην παράσταση «Υπνρέτης δυο αφεντάδων» του Φκολντόνι– ήταν γεμάτο.

«Τετάρτη και Πέμπτη έχουμε βάλει το εισιτήριο πέντε ευρώ. Έτσι ο κόσμος που αντιμετωπίζει οικονομικά προβλήματα έχει τη δυνατότητα να δει μια καλή παράσταση. Αλλά και τις υπόλοιπες μέρες –με το εισιτήριο 10 και 13 ευρώ– έχουμε μεγάλη προσέλευση. Ο κόσμος “ανακάλυψε” ξανά το θέατρό μας και το αγαπάει. Κοιτάζτε, αυτά δεν είναι δικά μου κατορθώματα. Με βοήθησαν πολύ οι άνθρωποι που αγαπάνε το ΚΒΘΕ να το ξαναστήσουμε γερό και λειτουργικό, επίσης είναι σημαντικό ότι έχω δίπλα μου τη Μαρία Τσιμά ως αναπληρώτρια και ότι έχουμε άριστη συνεργασία με τον πρόεδρο του Δ.Σ., τον καθηγητή πολιτικής φιλοσοφίας Αρη Στυλιανού – προχωράμε μαζί για να λύσουμε κάθε πρόβλημα...».

Τον ρωτώ για τα προβλήματα με

Γιάννης Αναστασάκης, καλλιτεχνικός διευθυντής του ΚΒΘΕ

το Σωματείο Ελλήνων Ηθοποιών που κράτησαν το θέατρο κλειστό μέσα στις γιορτές. «Ήταν ένα θέμα στο οποίο τόσο εγώ όσο και ο κ. Στυλιανού, δεν μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα για να ικανοποιήσουμε το ΣΕΗ. Δεν μπορούσαμε να υπογράψουμε σύμβαση χωρίς αναφορά στη δικαστική εκκρεμότητα που υπάρχει από το 2017 και αφορά την παρακράτηση 10% που γίνεται στους μισθούς των ηθοποιών Εθνικού και ΚΒΘΕ, βάσει νόμου από το 2010... Τελικά βρέθηκε λύση, συμφώνησαν και οι ηθοποιοί του Θεάτρου μας, αλλά πρέπει να επικυρωθεί από γενική συνέλευση όλου του κλάδου. Είναι μια διαδικασία που βρίσκεται σε εξέλιξη και ελπίζουμε σύντομα να ολοκληρωθεί. Πάντως είναι συγκινητικό το πώς λειτουργήσαν οι πολίτες της Θεσσαλονίκης. Ο κόσμος πίεζε να ανοίξει το θέατρο θεωρώντας το ζωτικό όργανο της πόλης».

Μαρία Τσιμά, αναπληρώτρια καλλιτεχνική διευθύντρια του ΚΒΘΕ

Πριν από μέρες, έγινε είδηση και έμαθε όλη η Ελλάδα πως μια μικρή ομάδα τεσσάρων ανθρώπων διέκοψε την παράσταση «Πυρκαγιές» που παίζεται στο Βασιλικό Θέατρο. Ο Γ. Αναστασάκης μου εξηγεί πως πραγματικά ξαφνιάστηκε από αυτήν την αντίδραση: «Έχουμε ανεβάσει πολύ πιο “τολμηρές” παραστάσεις που θα μπορούσαν να ενοχλήσουν κάποιους συντηρητικούς κύκλους, αλλά δεν συνέβη τίποτα. Υπάρχει, βέβαια, εξήγηση. Τώρα, με το “Μακεδονικό” έχουν ξεθαρρέψει διάφοροι φασιστικοί και εθνικιστικοί θύλακες που δημιουργούν επεισόδια για να ακούγονται. Υποτίθεται πως περιφρουρούν τα ιερά και τα όσια της... φυλής. Αλλά η Τέχνη δεν έχει ανάγκη από δήθεν προστάτες. Οι θεατές μας τούς απομόνωσαν και η παράσταση συνεχίστηκε κανονικά. Ίσως ξανάρθουν. Αλλά είμαι σίγουρος ότι το ίδιο θα γίνει και πάλι».

Τον ρωτώ για τις επικείμενες δημοτικές εκλογές. «Εύχομαι αυτός ο προοδευτικός αέρας που υπάρχει τα τελευταία χρόνια στην πόλη να συνεχίσει να πνέει. Να μη γυρίσουμε πίσω. Και αυτό το πνεύμα της προόδου και της ανεκτικότητας να εμπνεύσει όποιον ή όποια εκλεγεί δήμαρχος Θεσσαλονίκης».

Η θητεία του Γιάννη Αναστασάκη ανανεώθηκε τον περασμένο Νοέμβριο δίνοντας τόσο σ' αυτόν όσο και στην αναπληρώτρια καλλιτεχνική διευθύντρια Μαρία Τσιμά τη δυνατότητα να συνεχίσουν το έργο τους για τα επόμενα 3 χρόνια. Είχα την ευκαιρία να δω τις περισσότερες από τις παραστάσεις που παίζονται αυτή τη στιγμή στα θέατρα του ΚΒΘΕ και πραγματικά θαύμασα την ποιότητα, την καλλιτεχνική αξία και το σημαντικό ρεπερτόριο.

Η ιστορία του ΚΒΘΕ

Το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος, με έδρα τη Θεσσαλονίκη, ιδρύθηκε στις 13 Ιανουαρίου 1961 και εγκαινίασε τη δραστηριότητά του το καλοκαίρι της ίδιας χρονιάς με παραστάσεις της τραγωδίας του Σοφοκλή «Οιδίπους Τύραννος», στο αρχαίο θέατρο των Φιλίππων. Πρώτος πρόεδρος του υπήρξε ο συγγραφέας Πύργος Θεοτοκάς και πρώτος διευθυντής του ο σκηνοθέτης Σωκράτης Καραντινός. Από τον Δεκέμβριο του 1961 το ΚΒΘΕ άρχισε να δίνει παραστάσεις στη Θεσσαλονίκη, στο Βασιλικό Θέατρο, ενώ το φθινόπωρο του 1962 εγκαταστάθηκε στο τότε νεότερο κτίριο της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών. Στόχος του, από την εποχή της ίδρυσής του, ήταν η διδασκαλία έργων του ελληνικού και ξένου δραματολογίου, η πραγματοποίηση περιοδειών στις κυριότερες πόλεις της Βόρειας Ελλάδας και όλης της χώρας (από το 1962), η οργάνωση παραστάσεων αρχαίου δράματος ή άλλων κλασικών έργων στα σωζόμε-

«Έχουμε ανεβάσει πολύ πιο “τολμηρές” παραστάσεις που θα μπορούσαν να ενοχλήσουν κάποιους συντηρητικούς κύκλους, αλλά δεν συνέβη τίποτα. Υπάρχει, βέβαια, εξήγηση. Τώρα, με το “Μακεδονικό” έχουν ξεθαρρέψει διάφοροι φασιστικοί και εθνικιστικοί θύλακες που δημιουργούν επεισόδια για να “κούγονται» μας είπε ο Γιάννης Αναστασάκης

«Παιός σκότωσε το σκύλο τα μεσάνυχτα»

«Πυρκαγιές»

τη Θεσσαλονίκη

να αρχαία θέατρα και αλλού, καθώς και διάφορες άλλες εκδηλώσεις που έχουν σχέση με το θέατρο και την τέχνη γενικότερα.

Υπήρξε το πρώτο θέατρο στην Ελλάδα που καθιέρωσε εναλλασσόμενο δραματολόγιο. Παράλληλα οργάνωσε σειρά λογοτεχνικών πρωινών με διακεκριμένους ομιλητές. Από το 1973 λειτουργεί και η Δραματική Σχολή του Κρατικού Θεάτρου, που παρέχει δωρεάν, πλήρη θεατρική και γενικότερα καλλιτεχνική παιδεία και αποτελεί φυτώριο για νέους ηθοποιούς. Από τον Νοέμβριο του 1977 άρχισε να λει-

τουργεί το «Θέατρο της Θράκης» με έδρα την Κομοτηνή. Στην αποκεντρωτική αυτή προσπάθεια προστέθηκε ύστερα από μία διετία και το «Θέατρο Ανατολικής Μακεδονίας» με έδρα τις Σέρρες. Οι δύο αυτές σκηνές λειτουργησαν ως το 1984.

Από τον Δεκέμβριο του 1977 λειτουργεί και η Παιδική Σκηνή, η οποία από τον Δεκέμβριο του 1984 πήρε κατά καιρούς τη μορφή ενός πρωτότυπου είδους κουκλοθέατρου. Τον Δεκέμβριο του 1982 στο καλλιτεχνικό δυναμικό του ΚΘΒΕ ενσωματώθηκε η χορευτική ομάδα «Αέναον

Χοροθέατρο» του Ντανιέλ Λομέλ κι έτσι, για πρώτη φορά, η πόλη της Θεσσαλονίκης – και η ευρύτερη περιοχή – απέκτησε μόνιμη σκηνή με τακτικές παραστάσεις χορού. Τέλος, το 1997 ιδρύθηκε ως αυτοτελές τμήμα του ΚΘΒΕ η Όπερα Θεσσαλονίκης, η οποία συγχωνεύτηκε με το ΚΘΒΕ.

Οι παραστάσεις που είδαμε

«Υπηρέτης δυο αφεντάδων» του μεγάλου αναμορφωτή της Ιταλικής κωμωδίας Κάρλο Γκολτσόνι σε σκηνοθεσία Μιχάλη Σιώνα και μετάφραση Ερρίκου Μπελιέ. Μια commedia

dell'arte σε όλο της το μεγαλείο με φελλινικά στοιχεία και σπαρταριστές σκηνές γέλιου. Ο φτωχός και πεινασμένος αλλά παμπόνηρος Τρουφαλντίνο (εξαιρετικός ο Θανάσης Ραφτόπουλος στον ρόλο) παρασύρει το κοινό στις κατεργαρίες του προκειμένου να εξασφαλίσει χρήματα για φαγητό. Υπέροχα πραγματικά τα σκηνικά και τα κοστούμια του Πάννη Κατρανίτσα, αποτελούν εικαστική παρέμβαση στην παράσταση. Οι ηθοποιοί, απόλυτα... ενορχηστρωμένοι από τον σκηνοθέτη, καταφέρνουν να κάνουν

ΓΥΡΙΣΤΕ ΣΕΛΙΔΑ ➔

Υπήρξε το πρώτο θέατρο στην Ελλάδα που καθιέρωσε εναλλασσόμενο δραματολόγιο. Παράλληλα οργάνωσε σειρά λογοτεχνικών πρωινών με διακεκριμένους ομιλητές

ΚΡΑΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η «καρδιά» της πόλης

Το ΚΟΒΕ άντεξε μέσα στην κρίση και σήμερα βγαίνει ενισχυμένο, αναβαπτισμένο, σε μια νέα εποχή δημιουργίας και ανταπόκρισης του κοινού. Με συγκινεί ιδιαίτερα η εμπιστοσύνη με την οποία περιβάλλουν το Θέατρο όλο και περισσότεροι θεατές

→ μια απλή λαϊκή φόρμα υψηλό θέατρο και οι θεατές το ευχαριστιούνται με την ψυχή τους. Εξαιρετικός επίσης και ο επί σκηνής μουσικός Αλέξανδρος Ιωάννου που έχει γράψει τη μουσική της παράστασης αλλά δίνει και τον ρυθμό με ζωντάνια συμμετέχοντας και σχολιάζοντας μουσικά τις σκηνές. «Πυρκαγιές» του Ουαζντί Μουσαουάντ, σε σκηνοθεσία Ιώς Βουλγαράκη και μετάφραση Εφής Γιαννοπούλου. Η παράσταση που μπήκε στα δελτία ειδήσεων όταν μια μικρή ομάδα εθνικιστικών στοιχείων θέλησε να τη διακόψει. Εξαιρετικό έργο. Ενα θεατρικό ποίημα. Δύο δίδυμα αδέρφια καλούνται να εκπληρώσουν τις τελευταίες επιθυμίες που άφησε η μητέρα τους στη διαθήκη της πριν πεθάνει. Ο φοβερός εμφύλιος του Λιβάνου είναι ο μεγάλος πρωταγωνιστής του έργου. Και η βία. Η βία που σε κάθε πόλεμο είναι ίδια. Στο τέρμα της πορείας των διδύμων περιμένει η αποκάλυψη ενός τρομερού μυστικού. Ενα μυστικό που έκανε τη μητέρα τους να σωπάσει. Συμφωνώ με τη σκηνοθέτιδα Ιώ Βουλγαράκη πως «το μόνο που υπάρχει είναι ο άνθρωπος. Ικανός για το θαύμα και εξίσου ικανός για τη φρίκη. Ισως αυτή η αντίφαση να είναι στην καρδιά του έργου και να το ορίζει ως μια σύγχρονη τραγωδία». Εξαιρετικές όλες οι Ναουάλ στο έργο, με ξεχωριστή την Ντίνα Μιχαηλίδου. Όπως και όλοι οι ηθοποιοί. Ο αντιήρωας Νιχάντ (Χρίστος Στυλιανού) είναι μια

«Τόσα κοντά»

μορφή που δύσκολα ξεχνάς. Η Μαρία Μυλωνά έδωσε με πειστικότητα τα καθημερινά ρούχα της Ανατολής, ενώ το δέντρο της Άννας Φεντόροβα, η οποία έκανε τα σκηνικά, δεσπόζει σχεδόν σε όλη τη διάρκεια και αποτελεί τόσο συμβολικό όσο και εικαστικό θέμα στη σκηνή.

«Ποιος σκότωσε τον σκύλο τα μεσάνυχτα», του Μαρκ Χάντον, θεατρι-

κή προσαρμογή του Σάιμον Στίβενς, σε σκηνοθεσία Ελεάνας Τσιχλή. Σκηνικά-κουστούμια έκανε η Τίνα Τζόκα και τη μουσική που «συμμετέχει» ενεργά στην παράσταση έγραψε ο Μάνος Μυλωνάκης. Το έργο είναι αρκετά γνωστό και το βιβλίο έχει αγαπηθεί από εκατομμύρια αναγνώστες σε όλο τον κόσμο. Ενα ιδιαίτερο, αυτιστικό αγόρι, ο Κρίστοφερ, ταλαντούχο

και ικανό, προσπαθεί να ξεδιαλύνει τον μυστηριώδη θάνατο του σκύλου της γειτόνισσας. Κατά τη διάρκεια της έρευνάς του αλλάζει τον τρόπο που σκέφτονται οι άνθρωποι γύρω του, ακόμα και οι ίδιοι οι γονείς του. Στο σημείο αυτό θα ήθελα να σας πω όσα είδα. Οχι πάνω στη σκηνή. Στο κοινό του θεάτρου. Η παράσταση παίζεται στις πέντε το απόγευμα. Ήταν Σάββατο. Μπήκα μέσα και είδα το θέατρο της Μονής Λαζαριστών γεμάτο. Άνθρωποι όλων των ηλικιών. Η παράσταση ήταν καθηλωτική. Σπουδαίοι όλοι οι ηθοποιοί στους ρόλους τους, αλλά ο Κρίστοφερ (Βασίλης Ντάρμας) μας άφησε άφωνους. Ενα μεγάλο ταλέντο που δεν έχασε στιγμή τον δύσκολο ρόλο του, μεταφέροντας στο κοινό τον ήρωά του με μοναδικό τρόπο. Στο τέλος της παράστασης σηκώθηκαν όλοι όρθιοι και καταχειροκρότησαν επανειλημμένα αυτόν και τους άλλους ηθοποιούς. Όσοι βρεθείτε στη Θεσσαλονίκη μη χάσετε αυτή την παράσταση.

«Ο ελέφας» του Κώστα Βοσταντζόγλου σε σκηνοθεσία, μουσική επιμέλεια και επιμέλεια βίντεο του Πάνη Λεοντάρη. Η ελληνική επαρχία σε όλο της το μεγαλείο. Μαύρη κωμωδία σε ένα σύγχρονο, εμπνευσμένο κείμενο. Η Γωγώ (Σοφία Καλεμερίδου) μας στρώνει το τραπέζι. Πάγκοι μπροστά στο κοινό και τα σερβίτσια μας επάνω. Θα φάμε κι εμείς από τις φαρμακερές φακές της, θα πιού-

Η ΕΜΠΛΟΚΗ ΜΟΥ με τη διοίκηση του ΚΟΒΕ τα τελευταία τριάντι χρόνια αποτέλεσε μια ωραία και τελικά πολύτιμη εμπειρία, παρά τις μεγάλες δυσκολίες και αντιξοότητες που είχαμε να αντιμετωπίσουμε. Εκτός από τα τεράστια χρέη (9 εκατομμύρια ευρώ) που είχαν συσσωρευτεί, το Θέατρο ήταν ένας συντηρητικός οργανισμός που απέκλειε κάθε καινοτομία. Καταφέραμε να ανοίξουμε αρκετά παράθυρα, ώστε να μπει φρέσκος αέρας, για να μας ανανεώσει όλες και όλους: διοίκηση, διεύθυνση, εργαζόμενους, καλλιτέχνες, κοινό. Με την αμέριστη συμπαράσταση της κυβέρνησης και του υπουργείου Πολιτισμού, φτάσαμε στο σημείο να μην έχουμε χρέη και να είμαστε συνεπείς σε όλες τις οικονομικές μας υποχρεώσεις.

Το ΚΟΒΕ άντεξε μέσα στην κρίση και σήμερα βγαίνει ενισχυμένο, αναβαπτισμένο, σε μια νέα εποχή δημιουργίας και ανταπόκρισης του κοινού. Με συγκινεί ιδιαίτερα η εμπιστοσύνη με την οποία περιβάλλουν το Θέατρο όλο και περισσότεροι θεατές. Το γενικό κλίμα βελτιώνεται, κι αυτό μας γεμίζει χαρά και αισιοδοξία για το μέλλον.

Το θέατρο είναι μια τέχνη σπάνιας γοητείας, που παρασύρει όποιον της αφοσιωθεί ψυχή τε και σώματι. Είναι είδος ζωντανό και μοναδικό, στιγμιαίο και ανε-

ΓΙΑ ΤΟ ΚΟΒΕ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ Δ.Σ. ΑΡΗΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ

«Όταν αγαπάμε κάτι, το ασκούμε με πάθος και μεράκι»

πανάληπτο, που κινητοποιεί σώμα και νου, ενώ ταυτόχρονα κυριαρχεί ο λόγος και η εκφορά του. Το θέατρο ταιριάζει

στον τόπο μας: γεννήθηκε και ωρίμασε στον αρχαίο ελληνικό κόσμο, ως αναπόσπαστο στοιχείο της δημοκρατίας. Μας

βοηθά να κατανοήσουμε καλύτερα τον εαυτό μας και τους άλλους, γνωρίζοντας πάθη και συναισθήματα που, διαφορετικά, θα έμεναν ανεξερεύνητα. Επίσης, μέσω του θεάτρου προσεγγίζουμε καλύτερα την πολιτιστική μας κληρονομιά, παλαιότερη και σύγχρονη.

Προσπαθώ να επιμένω και να παραμένω αισιόδοξος, διότι ο αισιόδοξος είναι ενεργός και χαρούμενος, επενδύοντας στην ελπίδα και όχι στον φόβο για το μέλλον. Δεν έχω πάντως υπερβολικές ψευδαισθήσεις, γνωρίζοντας ότι συχνά ο αισιόδοξος μοιάζει αφελής. Αλλά, όπως μας διδάξε ο Γκράμσι, χρειαζόμαστε τόσο την «απαισιοδοξία της νόησης» όσο και την «αισιοδοξία της βούλησης».

Η ζωή πάντα μας εκπλήσσει και μας υπερβαίνει, παραμένοντας αιγιματική και γοητευτική. Όταν αγαπάμε κάτι και το ασκούμε με πάθος και μεράκι, τότε είναι σίγουρο πως θα τα καταφέρουμε. Κι από τέτοιου είδους επιτυχίες προκύπτει ικανοποίηση και απόλαυση εξαιρετικής στάθμης, πράγμα πολύτιμο για την πνευματική και ψυχική μας πληρότητα.

Δεν είδα αλλά άκουσα για:

Το «**ΚΑΛΗΝΥΧΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ**», τη **θεατρική διασκευή** που έχει κάνει ο Γεράσιμος Σταύρου, βασισμένος σε ένα δεκαπεντασέλιδο διήγημα του Δημήτρη Χατζή, με τίτλο «Μαργαρίτα Περδικάρη», το οποίο περιεχόταν στο βιβλίο του «Το τέλος της μικρής μας πόλης». Η Κατερίνα Παπαδάκη, νεαρή ηθοποιός που μόλις βγήκε από τη Σχολή του Κρατικού Θεάτρου, είναι πολύ καλή όπως και ο έμπειρος Γιώργος Νινιός. Εξαιρετική, έμαθα, και η μουσική του Σταμάτη Κραουνάκη.

Το «Τόσο κοντά» (Closer) του Πάτρικ Μάρμπερ σε μετάφραση Θωμά Μοσχόπουλου και σκηνοθεσία Πέτρου Ζηβανού. Παίζεται στο φουαγέ της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών. Το έργο ανέβηκε για πρώτη φορά στις 22 Μαΐου του 1997 στο **Βασιλικό Θέατρο** στο Λονδίνο. Γνώρισε τεράστια επιτυχία και κέρδισε σημαντικά βραβεία του αγγλόφωνου θεάτρου, όπως Laurence Olivier Award for Best New Play (1998), New York Drama Critics' Circle Award for Best Foreign Play (1999) και άλλα. Το 2004, το έργο έγινε γνωστό παγκοσμίως, μέσα από την κινηματογραφική μεταφορά του από τον Μάικ Νίκολς, σε σενάριο του συγγραφέα.

με ρακί και θα γελάσουμε πολύ με το υποχθόνιο χιούμορ της. Ο Μήτσος, ο άντρας της και άντρας-πόθος γενικώς θα πληρώσει ακριβά την ταπεινωτική συμπεριφορά του. Ο Νικόλας Μαραγκόπουλος απέδωσε πειστικά το ταμπεραμέντο του φαλλοκράτη άντρα που θέλει τη γυναίκα «υπό». Ο Παναγιώτης Παπαϊωάννου ήταν πραγματικά απολαυστικός στον ρόλο του Τάσου, ευνοούμενου του Μήτσου και η Βούλα (Μαριάννα Πουρέγκα) «μπαρόβια» και άκρως σεξουαλική λειτουργεί επάξια ως πέτρα του σκανδάλου. Ωραίες μουσικές, γρήγορος λόγος, λαϊκά σκηνικά βοηθούν τον σκηνοθέτη Πάνη Λεοντάρη να κάνει μια επιτυχημένη ροκ παράσταση. Στη Μικρή Σκηνή του θεάτρου της Μονής Λαζαριστών.

«Ο μεγάλος περίπατος του Πέτρου» της Αλκης Ζέη σε σκηνοθεσία Τάκη Τζαμαργιά. Πάντα επίκαιρο έργο, πάντα σημαντικό, πάντα συγκινητικό. Εξαιρετικό παιδικό θέατρο. Ο Τάκης Τζαμαργιάς ανέδειξε όλους τους ήρωες του έργου, που περιγράφει τις μεγάλες δοκιμασίες και τα διλήμματα των ανθρώπων σε καιρό πολέμου. Πανέμορφα τα σκηνικά και τα κοστούμια του Εδουάρδου Γεωργίου. Υπέροχη η Άννα Κυριακίδου στον ρόλο της μάνας. Ο Γιάννης Γκρέζιος μπήκε στην ψυχή του Πέτρου και απέδωσε επιτυχώς τον ρόλο του. Όμως και όλοι οι άλλοι ηθοποιοί, μικροί και μεγάλοι, ήταν ένας και ένας. Όλα τα προγράμματα των παραστάσεων είναι ιδιαίτερα φροντισμένα, αλλά βρήκα εξαιρετικά όμορφο το πρόγραμμα-τετράδιο αυτής της παράστασης. Βλέπω αργό-

τερα στο φουαγέ του **Βασιλικού Θεάτρου** μικρά παιδιά να ζωγραφίζουν και να γράφουν τις εντυπώσεις τους. Συγχαρητήρια!

Δύο σημαντικές εκδηλώσεις.

Είχα τη μεγάλη χαρά να είμαι στην εκδήλωση που έκανε το **ΚΘΒΕ** για την Παγκόσμια Ημέρα Ποίησης στις 21 Μαρτίου. Ενα αφιέρωμα σε δύο σημαντικούς Έλληνες ποιητές, τον Μίλτο Σαχτούρη και τον Νίκο Καρούζο. Χάρηκα ιδιαίτερα όταν είδα ότι το θέατρο της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών ήταν γεμάτο και οι Θεσσαλονικείς ανταποκρίθηκαν σ' αυτό το κάλεσμα.

Η δεύτερη σημαντική εκδήλωση ήταν για τη μνήμη της αγαπημένης και αδικοχαμένης ηθοποιού Χρύσας Σπηλιώτη, που έχασε τη ζωή της στη φονική πυρκαγιά στο Μάτι. Η Χ. Σπηλιώτη ήταν ενεργό μέλος του Δ.Σ. του θεάτρου και ιδιαίτερα αγαπητή τόσο για το ταλέντο όσο και για τον χαρακτήρα της.

Κλείνοντας αυτό το μικρό αφιέρωμα για το ΚΘΒΕ και αφήνοντας ίσως πολλές δράσεις του που δεν χωρούν εδώ, θα ήθελα να τονίσω το πιο σημαντικό κατά τη γνώμη μου από αυτά που είδα όλες αυτές τις μέρες που ήμουν εκεί. Το θέατρο είναι άμεσα συνδεδεμένο με την πόλη, είναι αλυσιδα με τον κοινωνικό ιστό της. Δεν είναι κάτι απόμακρο και για λίγους. Είναι στην καρδιά και είναι η καρδιά της πόλης και διέξοδος στη δύσκολη καθημερινότητα. Μακάρι να συνεχίσει την ανοδική πορεία του ώστε να καμαρώνει όλη η χώρα γι' αυτό.